

ZENIKE TAKNYOL

A hivatalban néma csend honol, csak a folyosókon kavar olykor finom sóport a huzat: ez azt jelenti, hogy az ajtók mögött kemény munka folyik.

Az élettelenség jeleitől mindig elfog a félsz, ráadásul még az álmom is erősen dolgozik bennem: úgy érzem, egy öreg, megbízható káder szavaira van szükségem – Béla bához, a nagy túlélőhöz menekülök egy kis morálgenerálásra.

Bekopogok az ajtaján.

Nem hív be, nyilván „máshol kezdett” (a beléptető kapunál ezzel szoktuk indokolni a késést), és mielőtt meggondolnám, egy, a szomszédos, titkárnői ajtón eszközölt, újabb rövid kopogás után benyitok: Zenikéhez. Mikor rájövök, mit tettem, már késő visszalépni.

Lesimítom a ruhámat, a véres részleteket eltakarom.

– Csókolom a kezét! – igyekszem a tőlem kitelő legkedvesebb hangot megütni, de Zenike ellenséges arca nyilvánvalóvá teszi, hogy szavaim úgy csattognak titkárnői kedélyének

macskakövezetén, mint holt lovon a patkó. – Nem tudja véletlenül, mikor érkezik Béla... ööö... a doktor úr?

Az ember sokezer éves evolúciója és szocializációja során kialakultak bizonyos viselkedési szabályok: ilyen például az, hogy ha valakihez kedvesen szólnak, akkor kedvesen válaszol, vagy legalábbis válaszol, vagy csak felnéz, vagy – jó, na – megbiccenti a fejét, esetleg megrebben a szempillája, mintegy jelezve, hogy tudomásul vette a kérdést, és agya dolgozik a válaszon.

Zenikét azonban nem ilyen nyálasan sikamlós evolúciós fából faragták: benne még az őstulok érzéketlensége és süketsége munkál, melynek hiába ugrott a hátára – hörögve és morogva – a kardfogú tigris, nyugodtan legelészett tovább, esetleg morcosan a monitorjára meredt.

Az élmény erős, de engem nem lehet könnyen lerázni – és valahol szórakoztat is az egész, péntek reggel, kávézás előtt legalábbis elmegy.

– Hát akkor leülnék ide, és megvárnám, ha lehet. – Semmi reakció. – Lehet?

Egy évszázadnak tűnő perc után Zenike újabb évszázadnak tűnő percre nem reagál a kérdésemre.

Így hát leülök. Ekkor veszem észre, hogy Zenike taknyosan szortyog, és időről időre megtörli az orrát egy papír zsebkendővel: no nem azért, mert sír, amiért veri az élet, hanem mert – egyszerűen náthás.

– Nagyon meg tetszett fázni? – közeledem, mint fogatlan puma a mamuthoz. – Rettenetes dolog ez – folytatom –, hasogat a fej, csíp az orrnyálkahártya, kapar a torok!

– Igen, megfáztam, mégis itt vagyok, és reggel nyolckor már húzom az igát, miközben mindenki baszik bejönni fél tíz előtt! – tér vissza az élet Zenikébe, de nyomban el is hagyja, hogy

mozdulatlanságba dermedve, pislogás nélkül újra a monitorjára bámulhasson.

Mivel látom, hogy itt nagy csevegésre aligha kerül sor, a gondolataimba mélyedek.

Hogy csinálja Béla bá, hogy negyven évet lehúzott itt, és egyszer sem rúgták ki? Meg kell tudnom a titkot! (Gyermekkoromban még a világegyetem érdekelt, mostanra már csak erre vagyok kíváncsi.)

Valahányszor eszembe jut, hogy engem viszont – Daniellához hasonlóan – tulajdonképpen bármikor kirúghatnak, és pont ezekben a vész- és gazdaságiválság-terhes időkben, gyomorgörcs és zsibbadás lesz úrrá rajtam. Azzal a munkamorállal ugyanis, amit itt másodpercek alatt elsajátítottam, aligha tudok helytállni majd bármilyen cégnél, vagy egy McDonald's-pult mögött. Aztán meg nem is értek túl sok mindenhez: végzettségem szerint, mint említettem, magyar–angol szakos tanár (és bölcsész, hehe) vagyok, és mielőtt idekerültem volna, üzleti angolt tanítottam – viszont egy porcikám sem kívánja vissza azokat az időket, mikor folyton egyik cégtől a másikhoz rohantam, és mindegyik helyszínen kilencven percen keresztül kellett nagyon magas szinten összpontosítanom és figyelnem, hiszen a hallgatók árgus szemekkel követték minden léptemet, hátha hibázok, és akkor nem kell az unalmas nyelvtannal foglalkozni: lehet engem szívatni. Ha túléltem (mindig túléltem), mentem a következő céghez, és újabb kilencven perc erejéig ráültem a szopószékre, melyet gondos kezek a katedrára készítettek.

Ahhoz képest ez itt a paradicsom, igaz, lesózott ösvényekkel, de az is igaz, hogy nem csúszik egy csöppet sem: ilyen síkosság-mentesítést utoljára az úristen csinált, miután a boldog szerelemben tobzódó Ádámot és Évát kiűzte a Paradicsomból – azóta azért a csepp nedvért is hogy meg kell dolgozni. Már persze ha nem rockzenész az ember. De ki az...

– És szed valamit, Zenóbia? – Nem becézem, nem az én titkárnőm. – Valami gyógyszert, úgy értem – teszem hozzá, mielőtt félreértene.

Már fel is készülök arra, hogy nem válaszol, mintha nem hallana, ám ekkor kiböki:

– Ja. Neocitrant.

Egészen lázba jövök ettől a hirtelen megeredt kedélytől, ütöm a vasat, hátha felmelegszik.

– Hú, az nagyon jó! Oldja a kaparó érzést a torokban, sietteti a gyógyulást, és a légutakat is *tisz tícса*

– kedélyeskedek, mint egy kincstári humorral felszerelt, nyugdíj előtt álló hivatalnok. – Na és használ, hogy érzi?

Ám Zenike újra maga elé mered, és nem válaszol. Olyan, mint egy autista. Szerintem autista.

Gyorsan az órára nézek, és rájövök, milyen sok a dolgom: még meg kell néznem, mennyi só ment ki júniusra.

Mivel Béla bá valószínűleg már úgysem jön be ebéd előtt, óvatosan felállok, mégis belerúgok a székbe – de Zenike meg se rezzen –, és kilépek az ajtón, majd elindulok az irodámba.

(Részlet a *Feljegyzések a hivatalból* című regényből)